

LISA Jewell

Suomentanut
Karoliina Timonen

WSOY

»Jewellin koko uran paras
kirja – sivut suorastaan
tärisevät käsissä.»

A. J. Finn, *kirjailija*

ÄLÄ
PÄÄSTÄ
HÄNTÄ
SISÄÄN

Lisa Jewell

Älä päästä häntä sisään

Suomentanut Karoliina Timonen

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Ensimmäinen painos

Englanninkielinen alkuteos

Don't Let Him In

Copyright © Lisa Jewell, 2025

Suomenkielinen laitos © Karoliina Timonen ja WSOY 2026

ISBN 978-951-0-52290-5

Painettu EU:ssa

Werner Söderström Osakeyhtiö

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:

tuotevastuu@wsoy.fi

Osa I

1

Marraskuu

Talo on upea. Valtavan kokoinen valkoinen rosorapattu huvila, jossa on kolme kerrosta sekä ullakko. Meri näkyy esteettä korkeista ikkunoista, jotka kehystävät näköalaa sekä talon etu- että takapuolella. Olettaisni että remontin yhteydessä on täytynyt kaataa seinä, jotta viktoriaaniseen taloon on saatu näin paljon avaraa tilaa. Teräspalkkeja on väistämättä asennettu. Kalliita juttuja. Ihan vain, että omistajat ovat saaneet enemmän valoa ja tilaa. Tunnen itselleni vieraan mustasukkaisuuden piston. Ei minulla ole tapana kadehtia muita. Itse asiassa en usein edes ajattele muita ihmisiä. Tämä on kuitenkin aivan oma juttunsa. Sammutan pakettiauton moottorin ja istun hetken ajan paikallani ihan vain itseäni valmistellen. Näen talon toisella sivulla olevasta ikkunasta liikkuvia varjoja, ja kun painan lippalakini päähäni ja avaan auton oven, kuulen vaimeaa keskustelun sorinaa. Pihalle on pysäköity neljä autoa. Selvästikään päivä ei ole vielä päättymässä. Siirryn pakettiautoni sivupuolelle ja vedän

takaosan oven auki. Siellä se on, päivän viimeinen toimitus: pihistelemätön XL-kokoinen kimppu valkoisia hortensioita ja ruusuja vaaleanpunaisessa lahjakassissa. Kuoreen on kirjoitettu »Nina Swann & perhe«.

Kävelen kohti etuovea, ja keittiön ikkunan ohittaessani vilkaisen huomaamattomasti sisälle. Pöydän ympärillä istuu pieni, sekalainen joukko nuoria ja vanhoja ihmisiä. Kaikilla on viinilasi edessään, kaikilla on tummat vaatteet yllään. Musiikki soi taustalla, kynttilät lepattavat. Seinillä on taidetta ja valokuvia ja grafiikkaa, tummansinisen ja vaaleanpunaisen sävyinen keittiö on jonkun sisustussuunnittelijan käsialaa, ja sen yksityiskohdat ovat messinkiä ja kuparia, katosta roikkuu siellä täällä kullannäköisissä ketjuissa isoja pyöreitä hehku-lamppuja, hyllyillä on viherkasveja. Keittiön perällä olevasta avoimesta ovesta näkyy valtavia samettikankaisia sohvia, miksauspöytä ja Gorillaz-juliste.

Tuossa kodissa asuu X-sukupolveen kuuluva mies, joka on tehnyt fiksua valintoja, kirjoittanut elämästään menestystarinan, kasannut rakennuspalikoita päällekkäin tarkasti ja huolella. Tuossa kodissa asuva mies on kuitenkin tehnyt myös todella isoja virheitä, joista hänen vaimonsa ja perheensä joutuvat maksamaan, kerran toisensa jälkeen.

Jatkan matkaani ikkunan ohi ja painan sormeni ovikellolle.

2

ASH KIITTÄÄ KURIIRIA, sulkee etuoven perässään ja kantaa kukat keittiöön. Siellä hänen äitinsä Nina, veljensä Arlo, isoäitinsä, enonsa, tätinsä, kolme serkkuaan ja paras ystävänsä istuvat kaikki suuren puisen pöydän ympärillä, joka on täynnä viinin tahrimia laseja, likaisia lautasia ja seisoneen näköisiä cocktailpaloja. Tunnelma on yhtä aikaa hauras ja rentoutunut. Pahin on ohi, päivä on saatu päätökseen. Nyt Ash on mustissa sukkahousuissaan ilman kenkiä. Hän potkaisi korot jaloistaan silloin kun suurin osa vieraista oli lähtenyt.

»Keneltä ne ovat?» äiti kysyy. Hänen äänensä on painunut.

»Tuota...» Ash tunnustelee hennon vaaleanpunaista kassia, löytää kuoren ja ojentaa sen äidilleen.

»Lue sinä», äiti sanoo. »Ole kiltti.»

Ash vetää kortin kuoresta. Se on samaa vanhan vaaleanpunaista sävyä kuin kassi, ja siihen on painettu kohokuvioitu pitkä ruusu, jota Ash hipaisee alitajuisesti sormenpäällään. Kortin sisällä on viesti, jonka kukkakauppias on kirjoittanut

epäselvällä käsialalla ja jonka muste on levinnyt tekstin päälle pudonneen vesipisaran myötä.

*Lämmin osanottomme
koko perheen suruun
Rakkaudella
Tannerit*

»Keitä Tannerit ovat?»

Ashin äiti huokaisee. »Ei oikeasti mitään tietoa. Voisitko laittaa ne veteen?»

»Meillä ei ole enää maljakoita.»

Äiti huokaisee uudelleen, ja Ash tajuaa, ettei tänään kannata enää mainitakaan mitään kukkiin liittyvää. Hän työntää saapuneet kukat samaan maljakkoon aiempien kanssa – nuo kaksi kimppua ovat aivan eripariset, ja näky on esteettisesti häiritsevä – ja palaa sitten pöytään perheensä seuraan.

Ella lorauttaa valkoviiniä Ashin tyhjään lasiin. Ash lähettää hänelle suukon.

Aurinko ei näyttäytynyt tänään ollenkaan, ei kertakaan, mikä on ironista, sillä Ashin isä suhtautui auringonpaisteeseen pakkomielleisesti, jahtasi sitä ympäri puutarhaa, jahtasi sitä ympäri maailmaa, hankki kirkasvalolampun työhuoneeseensa harmaita päiviä varten, tutki sääennusteita kiihkeästi ja kaivoi grillin esiin heti kun kevät näytti ensimmäisiä merkkejään. Tämän talon hän halusi aikoinaan eteläpihan takia. Puutarhassa hänellä oli tiedossaan parhaat

aurinkopaikat, erityisesti yksi, jossa tarkeni paistatella päivää jo helmikuussa ja jota hän kutsui »Ibizaksi». »Menen hetkeksi Ibizaalle», isä sanoi usein aurinkoisina aamuina kahvimuki kädessään ja aurinkolasit otsallaan. Takaovella oli aina purkki aurinkorasvaa. Ympäri vuoden.

Mutta tänään, päivänä jona he jättivät isälle hyvästit, aurinko pysytteli piilossa. Ash ajatteli sen mielellään niin, että isä oli kaapannut auringon itselleen. Toisaalta kuitenkin – ei. Ei hän usko lainkaan siihen, että kuolleet ihmiset voisivat vaikuttaa asioihin.

Isä oli viisikymmentäneljä.

Hänet tappoi joku muukalainen.

Työnsi raiteille.

Junan alle.

Isä oli ollut matkalla kotiin ravintolan avajaisista. Ei omansa, vaan kyseessä oli hänen ystävänsä paikka Sohossa. Hän oli ollut hyvin humalassa. Hän oli juonut tequila-slammereita, kertoi hänen ystävänsä. Oli ollut sielu ja keskipiste. Aina juhlien sielu ja keskipiste, Paddy Swann.

Häntä tönäissyt mies oli nimeltään Joe Kritner.

Siinä. Tehty. Yksi hetki. Kaksi elämää. Enemmän jos mukaan laskee veturinkuljettajan, silminnäkijät, ensihoitajat jotka joutuivat keräilemään isän palaset raiteilta.

Pöydällä on valokuva-albumi, jonka Ash on koonnut veljensä Arlon kanssa. He ovat jättäneet viimeisille sivuille tilaa, jotta vieraat voisivat lisätä sinne omia kuviaan isästä, Paddysta. Ash avaa albumin umpimähkään ja huokaisee nähdessään kuvan isästään kalastajanhatussa ja aurinkolaseissa

kädessään muovinen oluttuoppi. Keskeltä 90-lukua, Ash ajattelee. Isä syntyi 1970, joten hänen täytyy olla kuvassa noin kaksikymmentäviisi. Saman ikäinen kuin Ash nyt.

»Mistä tämä on?» hän kysyy äidiltään ja kääntää albumin tämän nähtäville.

»Hah, Glastonburysta. Tietenkin.»

»Tietenkin», Ash hymähtää. »Olitko sinäkin siellä?»

»Jep. Oasis. Pulp. The Cure. Oli kauhea helle. Olimme siellä Lenan ja Johnnyn kanssa. Isä oli kauheassa...»

»Humalassa?» Arlo ehdottaa.

»Muun muassa.»

He kaikki hymyilevät vinosti. Kaikki tietävät, millainen Paddy oli. Hän rakasti juoda, käyttää bilehuumeita, polttaa pilveä. Hän rakasti kuunnella musiikkia koko ajan, oli aina kuulokkeet korvilla. Hän rakasti vinyylilevyjä, T-paitoja, livemusiikkia, ihmisiä, ruokaa.

Paddy Swann oli maailman huolettomin tyyppi, mutta kaksi viikkoa sitten eräs hyvin häiriintynyt ihminen valitsi Paddy Swannin osaksi omaa hyvin häiriintynyttä tarinaansa ja työnsi hänet junan alle. Ja nyt Paddy on kuollut.

Klaanin muut, jäljelle jääneet jäsenet pitävät nyt ääntä, he eivät tiedä, miten vaieta edes Paddyn hautajaispäivän pimenevässä illassa. Äänimaisemassa on kuitenkin jotain musertavan kamalaa. Siitä puuttuu Paddyn ääni, nauru, olemassaolo. Sen läpi kuuluu, että tämän päivän päättyessä kaikkien pitää jatkaa elämäänsä ilman häntä.

Ash pamauttaa albumin kiinni, ottaa lasinsa ja kulauttaa viiniä sivuuttaen sen äitelän makean lämmön suussaan sekä

sen, miten alkoholi imeytyy hänen poskiensa turtuneisiin sisäpintoihin. Miten he muka voisivat mennä tänään nukkumaan? Miten he kykenisivät toteamaan, että päivä olisi ohi ja seuraava elämänvaihe alkamassa?

Osa II

3

Tammikuu

ASH NOUKKII keittiötasolle nostetun kortin ja lukee siihen kirjoitetun tervehdyksen.

Hyvä Nina ja perhe,

sain juuri tietää Paddyista. Olen murtunut kuultuani, että hän on kuollut viime vuonna. Paddy ja minä olimme työtovereita eräässä ravintolassa Mayfairissa kauan, kauan sitten. Hän oli mukavimpia tuntemiani ihmisiä ja yksi parhaista kokeista, jonka kanssa olen työskennellyt. Muutama vuosi sitten osuin sattumalta hänen ravintolaansa Whitstablesissa enkä tajunnut, että paikka oli hänen, ennen kuin näin hänen kävelevän salin poikki. Pysäytin hänet ja juttelimme, ja hän näytti voivan todella hyvin, pursuavan tavanomaista rentoa ystävällisyyttään ja jalo-mielisyyttään. Hän veti itselleen tuolin ja istui seurakseni loppuateriani ajaksi, tuputti minulle hyviä viinejä. Vaihdoin vähän kuulumisia; hän kertoi perustaneensa perheen ja etelärannikolle ravintolaimperiumin, minä

*kerroin eläväni poikamieselämää ja pyörittäväni viini-
baaria lähellä sitä paikkaa, jossa olimme alun perin
Mayfairissa tavanneet. Kuvittelin aina, että törmäisimme
toisiimme taas joskus – että palaisin Whitstableen ja
nauttisin jälleen tunnin tai pari hänen miellyttävästä
seurastaan syöden samalla hänen herkullista ruokaansa,
mutta niin ei ehtinyt tapahtua, elämä hidasti suunnitel-
mia, ja nyt on siis myöhäistä.*

*No mutta, halusin siis vain kertoa teille, kuinka pal-
jon ihailin Paddy ja kuinka pahoillani olin, kun kuulin
hänen menehtyneen niin nuorena ja niin traagisesti.*

*Ystävällisin ja rakkain terveisin
Nick Radcliffe*

Ash heilauttaa korttia äidilleen, joka seisoo odottamassa
teeveden kiehumista.

»Kiva kortti.»

Äiti kääntyy. Hänen silmänsä ovat sameat, ja niiden
ympärillä on harmaat renkaat.

»Aa», hän sanoo. »Niin. Hyvin suloinen.»

»Tapasitko häntä koskaan?»

»En. En usko. Ainakaan en muista.»

Ash ottaa puhelimen taskustaan, tekee nettihaun miehen
nimellä ja lisää hakusanaksi myös Mayfairin. Nimellä löytyy
LinkedIn-profiili, jota Ash klikkaa.

Profilin mukaan Nick Radcliffe on »Lontoon W1-alueella
sijaitsevan Bar Amelien perustajaosakas ja omistaja».

Valokuvan perusteella hän näyttäisi olevan noin viisikymmentävuotias, hänellä on puhtaanvalkoiset hiukset, siisti valkoinen parta, hyvin siniset silmät ja miellyttävä hymy. Ash kääntää puhelimen näytön äitiään kohti. »Katso», hän sanoo.

Äiti vilkaisee kuvaa hajamielisesti ja sanoo: »Ei, en ole koskaan ennen nähnyt häntä. Hän on kyllä aika kuuma.»

Ash mulkaisee äitiään kauhistuneena.

»Mitä?» äiti sanoo. »Ei mikään laki kiellä minua sanomasta niin.»

Ash tekee haun sanoilla »Bar Amelie» ja löytää sen pramean nettisivun. Paikka sijaitsee Curzon Streetin poikkikadulla ja on tyylikäs ja kaunis – harjattua messinkiä ja vaaleaa samettia, baarilistalla on kolmea erilaista kaviaaria. Se näyttää kuin vastakohdalta isän ravintoloille, joissa oli rosoa, hiomattomuutta, liitutauluja, puupaneeleja, savukalakeittoa ja grillattua hummeria.

»Hei mennään tuonne», Ash sanoo ja näyttää viinibaarin sivua äidille. »Pyydetään häntä kertomaan lisää siitä, millainen isä oli siihen aikaan. Ennen kuin te tapasitte.»

»Isä tunsı satoja ihmisiä ennen kuin me tapasimme.»

»Tiedän. Mutta tämä Nick kuulostaa tosi kivalta tyypiltä. Hänellä voisi olla hyviä tarinoita.»

»No, mene sinä sitten», äiti sanoo. »Hänestä olisi varmasti upeaa tavata Paddyn ihana tytär ja päästä kertomaan tarinoitaan. Ja ehkä voisit saada ilmaisen aterian. Tai töitä.»

Viimeiset sanat lausutaan tylästi ja viileästi, ja niitä seuraa lyhyt, kireä hiljaisuus.

»Ehkä tosiaan», Ash sanoo. Sitten hän laskee kortin takaisin keittiötasolle hiukan asenteikkaalla napautuksella. »Ehkä tosiaan.»

Ash on töissä keskustassa merkkivaatteiden secondhand-liikkeessä. Ihmiset tuovat sinne vanhoja vaatteitaan, jotka hän ja liikkeen omistaja, Marcelline, höyryttävät takahuoneessa päästäkseen hajuista eroon, ja sitten he ripustavat ne kalliille vaateripustimille tekokukka-asetelmien ja tyylikkäiden kalusteiden viereen. Jos vaate menee kaupaksi, asiakas saa hinnasta puolet ja liike loput.

Työn oli määrä olla lyhytaikainen juttu, kesäinen välietappi sen jälkeen, kun Ash oli palannut kotiin Lontoon osoittauduttua hänelle vääräksi valinnaksi. Sitten oli kuitenkin tullut syyskuu, ja sitten lokakuu, sitten isä oli kuollut, ja nyt on tammikuu, kohta jo helmikuu, ja yhä vain Ash on töissä secondhand-liikkeessä ja nukkuu lapsuusaikaisessa huoneessaan, ja pian hän on kaksikymmentäkuusi, eikä hän ollut ajatellut olevansa enää tässä iässä täällä.

Mutta vaikka hän niin hyvin tietää, ettei hänen pitäisi olla täällä, hän ei halua muuttaa poiskaan. Ei nyt. Hän haluaa asua tässä kauniissa talossa, jossa hän varttui ja joka tuoksuu yhä hänen isältään.

Hän on taantunut. Hän kulkee taaksepäin. Hän on vapaa-pudotuksessa.

4

Neljä vuotta aiemmin

Suutelen vaimoani huulille. Hänen hengityksensä haju on sekoitus edellisen illan hammastahnaa ja unta. Suutelen häntä kuitenkin joka aamu. Se kuuluu rutiiniin. Se on osa tätä juttua, illuusiota, rytmejä jotka ovat muodostaneet elämämme taustamusiikin viimeisen neljän vuoden aikana. Jos en suutelisi häntä huulille aamulla, hän alkaisi ihmetellä... enkä halua hänen ihmettelevän. Jos hän alkaa ihmetellä pikku juttuja, hän alkaa ennen pitkää ihmetellä myös isompia juttuja. Niinpä pidän huolen pikku jutuista tieteellisellä tarkkuudella, jotta kaikki pysyisi samanlaisena. Kunnes ei enää pysy.

»Huomenta», hän sanoo ja käpertyy minua vasten laskien käsivarren rinnalleni ja painaen kasvonsa kaulalleni olkapäähän ja leuan väliin.

»Huomenta, rakas.» Suukotan hänen hiuksiaan. Niissä on hänen pyykinpesuaineensa ja hiukan myös hänen hiuspohjansa ominaisuoksua, jota en erityisesti rakasta, mutta

se kuuluu pakettiin. Painaudun häntä vasten, ja makaamme siinä hetken, kuten joka aamu. Ja sitten vetäydyn pois hänen luotaan ja venyttelen ja haukottelen ja nousen sängystä, otan aamutakkini ikkunan vieressä olevalta nojatuolilta, johon olen sen illalla heittänyt, ja puen sen ylleni. Ikkunan takana näkyvä taivas on syvän sininen ja näyttää ennemmin heinä- kuin helmikuiselta. Se herättää minussa toiveikkuuden kipinän. Aikani tässä lannistavassa, epätydyttävässä paikassa on lähestymässä loppuaan. Tunnen sen liukuvan pois kuin sormien läpi putoava silkkihuivi.

Käännyin hymyilemään vaimolleni. »Rakastan sinua», sanon.

»Minäkin rakastan sinua», hän vastaa.

Sitten sanon: »Ai niin muuten, juttelen tänään Georgen kanssa.»

George on taloudellinen neuvonantajani, puhtaasti mielikuvitukseni tuotetta.

»Hän ehdotti, että siirrämme vähän lisää eläkesäästötilillemme. Ihan vain tonnin pari. Hän oli löytänyt vähän ylimääraistä.»

Myös eläkesäästötili on kuvitteellinen. Yhdessä viettämämme kuvitteellista tulevaisuutta varten.

»Ahaa», vaimoni sanoo. »Hyvä juttu. Minulla ei tosin ole käteistä irrotettavaksi juuri nyt. Ei nyt, kun maksoin polvi-leikkauksesi.»

Tunnen leukaperieni kiristyvän.

»Minusta meidän pitäisi kyllä silti hoitaa se. Kulta.»
Sanan lausuminen melkein sattuu. »Meidän pitää ajatella

tulevaisuuttamme. Et halua elää tällä tavalla ikuisesti. Teet niin paljon töitä. Me molemmat teemme. Tarvitsemme pehmeän alustan, jolle pudottautua, ja mitä pikemmin, sen parempi. Jokainen sille tilille talletettu penni vie meidät lähemmäs kummankin toiveiden täyttymistä.»

Kuulen hänen huokaavan, tiedän että se on myöntymisen huokaus, ja tunnen leukaperieni rentoutuvan. Loihtimani kuva tulevaisuudestamme on niin loistelas, että melkein toivoisin sen olevan todellinen. Myymme tämän talon, tämän typerän talon, jonka vaimoni osti jätettyään typerän aviomiehensä (mikään ei tee minua onnellisemmaksi kuin mahdollisuus puhua siitä, kuinka typerä hänen entinen aviomiehensä on), ja ostamme talon Algarvesta, jossa hän maalaa ja minä puuhastelen, ja hänen lapsensa tulevat välillä käymään, ja kaikki tämä, tämä kamala rehkeminen ja raadanta, on ohi, ja me elämme onnellisina elämämme loppuun asti.

»Katsotaan mitä voin tehdä», hän sanoo.

»Kiitos, kulta», sanon, ja tällä kertaa sanan lausuminen ei satu, koska tällä kertaa tarkoitan sitä. Hän on minun kultani. Vaimokultani, joka tekisi vuokseni mitä tahansa. Aivan mitä tahansa.

Unelmaromanssi vai painajainen?

Nick on hurmaava mies, jonka hymy sulattaisi jäänkin. Hän astuu Ninan, surevan lesken, elämään juuri oikealla hetkellä. Ninan aikuinen tytär ei kuitenkaan luota Nickiin, sillä jokin miehessä tuntuu liian hyvältä ollakseen totta.

Naapurikaupungissa Martha tasapainoilee arjen haasteissa. Viime aikoina hänen miehensä Alistair on ollut yhä useammin työmatkoilla, joskus päiviä kerrallaan. Selityksiä riittää, mutta Martha ei pääse eroon ikävästä tunteesta. Pian Marthan ja Ninan tiet risteävät odottamattomalla tavalla.

**»Koukuttava. Shokeeraava.
Mestarillinen.»**

Freida McFadden, kirjailija

9 789510 522905

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-52290-5